

Chương 45

Tấm Lòng Của Aggron

Joe bướng bỉnh hỏi:

- Tại sao chúng cháu phải về phòng?

Chúa vương Igormur nói:

- Ta muốn cháu nghỉ ngơi.
- Nhưng cháu không mệt. Xin ngài hãy tin cháu!
- Vậy cháu muốn làm gì vào lúc này?

Đây quả là một câu hỏi khó mà nhất thời Joe không nghĩ ra câu trả lời. Đúng là nếu như không về phòng thì cậu cũng chẳng biết làm gì hơn. Ông Ne'lin và ông Sa'lin đang bận, Hoàng tử Isalmur chắc còn bận bịu hơn cả hai ông, mà bây giờ mò đến thư viện để nghe ông Dalin giảng về mấy cuốn sách thì đúng là một cực hình, thà lên giường đánh một giấc còn hơn.

Ka'nezai rụt rè nói:

- Thưa chú, chúng ta không thể đến Mal nếu như không có hai thanh gươm Garathal và Adil đúng không ạ?

Chúa vương Igormur nhìn Ka'nezai, giọng sắc sảo:

- Cháu muốn nói gì, Ka'nezai?

Ka'nezai nói:

- Chúng ta phải lấy được hai thanh gươm càng sớm càng tốt, vì bây giờ đã biết nơi cất giấu chúng nên chúng ta sẽ...

Chúa vương Igormur lạnh lùng ngắt lời Ka'nezai:

- Tất cả mọi chuyện quan trọng sẽ được bàn trong cuộc họp khẩn cấp.

Zalla nói:

- Chúng cháu có được tham gia cuộc họp không ạ?

Ba cặp mắt sáng ngời lấp lánh nhìn Chúa vương Igormur chờ đợi.

- Các cháu sẽ sớm được biết về quyết định của ta.

Ka'nezai rên rỉ, giọng rất nhỏ:

- Ôi, lúc này mà còn bắt chờ đợi thì chịu sao nổi.

Chúa vương Igormur khẽ lắc đầu, nhưng ông lờ đi vẻ phụng phịu của Ka'nezai, nói với giọng dứt khoát:

- Ta không muốn bố mẹ cháu biết tất cả những chuyện này. Mọi sự đều đang rất gấp gáp. Sau cuộc chiến với quái vật ba chân, chính ta sẽ nói với bố mẹ cháu thời điểm cháu phải lên đường.

Zalla hốt hoảng kêu lên:

- Đi đâu ạ?

Ka'nezai bình tĩnh nói:

- Cậu quên rồi sao, đến Mal. Và bọn mình sẽ cùng đi với Joe.

Zalla có vẻ bị sốc, trên mặt cậu hiện rõ nỗi hoang mang và bối rối.

Hiện tại, Joe không muốn bàn tới chuyện này. Việc cậu phải đi đã được định đoạt, bàn tới bàn lui nào có ích gì. Mà thực tâm cậu cũng không muốn kéo hai đứa bạn vào một chuyến phiêu lưu đầy mạo hiểm. Tốt nhất là cậu nên đi một mình vì nếu thất bại, con số thương vong chỉ là một. Trong bao tháng qua cậu đã suy nghĩ rất nhiều về chuyến đi tới Mal, con đường tới đó ra sao cậu còn chưa biết, nó nguy hiểm như cái bóng mập mờ lượn trước mắt cậu, và cậu không dám vỗ ngực nói với mọi người rằng: “Hãy để tôi ra đi một mình cùng với hai thanh kiếm, tôi sẽ tới được Mal và tiêu diệt Chúa đá Zaggla.” Nói vậy nghe sáo rỗng quá và chẳng thực tế chút nào.

Chúa vương Igormur im lặng suy nghĩ. Lát sau, ông mới lại lên tiếng, trông ông vẫn rất lo lắng:

- Tay cháu còn đau không? Cháu thấy trong người thế nào?

Joe nhìn vào lòng bàn tay, nói với vẻ tiếc nuối:

- Cháu không sao. Cháu khỏe lại rồi, nhưng đến bao giờ cháu mới lại được nhìn thấy Ngôi Sao Xanh? Nó sẽ vĩnh viễn rời xa chúng ta ư?

- Ta không trả lời được câu hỏi của cháu. Việc này Han'dalf là người biết rõ hơn ta.

Joe buồn bã nói:

- Chúng ta sẽ chẳng bao giờ làm được việc gì nếu không có Ngôi Sao Xanh.

Chúa vương Igormur đặt tay lên vai Joe.

- Mấu chốt của vấn đề là chúng ta sẽ phải làm gì khi biết được một phần bí mật của Zagglar chứ không phải là ngồi tiếc nuối về những cái đã qua.

Joe nhìn khuôn mặt không có tuổi của Chúa vương Igormur, từng nét trên mặt ông đều không giống bất kỳ con người phàm tục nào, mắt ông sáng hơn cả những vì sao còn mái tóc thẳng dài lóng lánh như mặt trăng bạc, trên mái tóc có một chiếc vương miện nhỏ màu trắng mà Joe đoán là do tổ tiên truyền lại cho ông.

Joe nghĩ chắc chắn là Chúa vương Igormur biết bà Cartland và bác Han'dalf đang ở đâu. Cậu mạnh dạn hỏi:

- Thưa Chúa vương, khi nào bà Cartland và bác Han'dalf mới trở về ạ? Hai người ấy đã đi đâu?

Chúa vương Igormur không những không trả lời Joe mà còn ra lệnh cho bọn trẻ phải về phòng ngay lập tức. Ông đang rất vội và không thể đứng trong căn phòng thêm một giây nào nữa. Rầu lòng vì những mối lo trước mắt, bọn trẻ bàn thần nối bước nhau ra khỏi phòng, đầu cúi gằm như thể chúng vừa mới nhận một hình phạt nặng nề.

Ba đứa trẻ gặp Livia trong phòng của chúng. Ánh mắt Livia nhìn cả ba đứa với vẻ dò xét và nghi ngờ, nếu không muốn nói là có chút giận dữ.

Ba đứa thả mình xuống những chiếc giường êm ái, còn đang loay hoay để ngồi cho đúng tư thế thì Livia đã lên tiếng, giọng trách móc:

- Mấy đứa đi đâu vậy? Kêu không có sức đi dạo mà “lượn” giỏi ghê!

Vì tâm trạng không được thoải mái nên Joe đáp trả với giọng điệu không được dễ nghe cho lắm:

- Chị nghĩ bọn em còn đi “lượn” ở đâu được nữa?

Livia nói:

- Chị không biết nên mới hỏi.

Ka'nezai chép miệng nói:

- Đi gặp Chúa vương Igormur.

Livia liền thay đổi thái độ, từ giận dữ trở thành biết điều, nàng nói:

- Để làm gì?

Joe kể cho chị gái nghe tất tần tật mọi chuyện, không sót một chi tiết nhỏ nào.

- Chị e là mẹ sẽ không cho em đi tới Mal đâu. - Livia nói.

Giọng Joe đầy vẻ dứt khoát:

- Bố mẹ không quyết định được việc này, chị Livia ạ.

Ka'nezai nhanh nhẩu nói:

- Hai bác sẽ cho Joe đi nếu biết có em và Zalla đi cùng.

Zalla lắc đầu nhìn Ka'nezai:

- Chuyện này không thể đem ra đùa được.

Ka'nezai cố cãi:

- Mình có đùa đâu. Mỗi lời mình nói đều rất nghiêm túc.

Joe an ủi Livia khi thấy chị thở dài nãy giờ:

- Livia yêu quý, như Chúa vương Igormur nói, chúng ta đang nắm giữ phần thắng trong tay. Chị không việc gì phải lo lắng như vậy.

Livia nói:

- Chị đang nghĩ tới chuyện khác.

- Chuyện gì? - Ba đưa đồng thanh hỏi.

- Aggron đã tới gặp chị.

Joe kêu toáng lên:

- Thật là bất thường! Anh ta muốn gì vậy?

Livia chậm rãi nói:

- Muốn gia đình chúng ta rời khỏi đây, càng sớm càng tốt ngay trong đêm nay.

Joe nói:

- Anh ta điên rồi. Em không còn nghĩ anh ta có ý tốt nữa. Trong đầu anh ta đang tính toán chuyện gì vậy?

Livia suy đoán:

- Việc chúng ta rời khỏi đây sẽ có lợi cho anh ta chẳng?

- Nhưng anh ta được lợi gì? - Joe nhún vai rồi quay sang hỏi Ka'nezai: - Cậu có đoán được lý do không? Ông anh họ của cậu kỳ cục quá!

Ka'nezai liếc xéo Livia một cái, ngập ngừng nói:

- Mình đoán được nhưng mình không dám nói.

Zalla chau mày.

- Đừng làm mất thời gian nữa.

Livia giục giã:

- Nói đi nào!

Ka'nezai từ tốn nói:

- Cũng dễ hiểu thôi, đó là vì anh ấy quá lo lắng cho chị Livia. Anh ấy biết nếu chiến tranh nổ ra thì sẽ rất nguy hiểm, và trong lúc chiến đấu anh ấy sẽ không thể bảo vệ cho chị, vì vậy để giữ an toàn cho chị Livia, anh ấy đành phải yêu cầu chị cùng gia đình rời khỏi đây. Mình nghĩ anh ấy nói ra điều này cũng chẳng dễ dàng gì.

Livia sắc sảo nói:

- Kiểu lập luận của em hay thật! Chị chẳng hiểu gì hết.

Joe nói:

- Em cũng vậy.

Zalla gật gù.

- Ka'nezai nói cũng có lý.

Nghe thấy Zalla nói vậy, Ka'nezai liền reo lên:

- Mỗi cậu là hiểu mình. Mình nói đúng quá mà. Từ lâu mình đã thấy cả anh Aggron và anh Isalmur đều thích chị Livia rồi.

Livia cao giọng:

- Nhảm nhí! Em mà còn nói những điều vô nghĩa ấy nữa, chị sẽ cốc đầu đấy!

Joe nói:

- Chúng ta phải tìm ra nguyên nhân của sự việc. Chắc chắn có uẩn khúc trong đó, anh Aggron không làm việc gì mà không có mục đích.

- Thì mục đích của anh Aggron là bảo vệ chị...

Ka'nezai chột im bật khi thấy Livia đứng lên, dáng vẻ đe dọa, cánh tay giơ cao quá đầu.

Thấy Ka'nezai không nói gì thêm, Livia mới chịu ngồi xuống.

Joe nói:

- Bố mẹ có biết chuyện Aggron tới gặp chị không?

Livia phân vân:

- Chúng ta có nên nói chuyện này với bố mẹ không?

Joe đáp:

- Theo em thì không. Mẹ sẽ không giữ được bình tĩnh đâu.

- Tội nghiệp bố mẹ, vì tất cả những chuyện này mà lo nghĩ gầy cả người. Bố vẫn còn cứng rắn và có chút can đảm để đối mặt với mọi chuyện nhưng không biết bố còn cố gắng được bao lâu nữa.

- Chị nói sao với Aggron? - Joe hỏi.

Livia trả lời:

- Đương nhiên là chị nói gia đình chúng ta sẽ không đi đâu hết.

Joe tiếp tục hỏi:

- Anh ta có tỏ ra hung dữ khi nghe chị nói vậy không?

- Ồ không, anh ta nói rất nhẹ nhàng, gần như năn nỉ.

Zalla chen vào:

- Chúng ta tạm thời quên chuyện này đi được không?

- Dù sao anh Aggron cũng không phải là người quyết định việc đi hay ở của gia đình cậu, mà mình nghĩ Ka'nezai nói đúng, anh Aggron vì...

Livia nói nhanh:

- Bữa tối được dọn ra rồi. Đi ăn thôi!

Nhưng ngay cả một bữa tối thịnh soạn với đầy đủ các món khoái khẩu cũng không làm Joe vui lên được. Vì lẽ gì mà hết lần này tới lần khác Aggron tìm đủ mọi cách tống khứ gia đình cậu khỏi vùng đất của người Ánh Sáng? Anh ta đang mưu tính chuyện gì hay việc đó chỉ đơn thuần xuất phát từ lòng tốt của anh ta? Joe không thể biết, cũng không sao đoán được. Đầu óc cậu hiện chứa quá nhiều chuyện nên mụ mị mất rồi. May cho Joe, hôm nay mẹ cậu không hỏi nhiều nên cậu không phải chống chế hay vắt óc moi ra một lời nói dối khả dĩ nhất. Bà nhắc đi nhắc lại mong muốn được gặp Luke và rất buồn vì tối nay Luke không có mặt.

Ka'nezai vẫn cái thói nhanh nhẩu, nói liền thoảng:

- Chúng cháu đã nói với Luke là hai bác muốn gặp nhưng nó bảo còn phải xem đã. Nó có bạn gì đâu mà không đến thăm hai bác chứ.

Bà Ellen cất tiếng thở dài còn ông Arthur ho khục khặc mấy cái nhưng cả hai đều không bình luận gì về điều Ka'nezai vừa nói. Mãi sau cùng, khi bọn trẻ rục rịch chuẩn bị về phòng, bà Ellen mới nói:

- Nếu Luke không muốn tới đây, hay là bố mẹ đi thăm nó nhỉ?

Ka'nezai gàn:

- Chúng ta không thể tùy tiện đến nơi anh Aggron ở mà không hỏi ý anh ấy.

Ông Arthur nói với Ka'nezai:

- Cháu hỏi giùm hai bác nhé!

Ka'nezai không thoái thác nhưng âm ờ:

- Cháu... Vâng ạ!

Bà Ellen nói:

- Nhớ cho hai bác biết sớm.

Joe nghĩ đêm nay cậu sẽ được ngủ ngon nếu tống khứ được tất cả mọi chuyện không hay ra khỏi đầu. Tâm trí mệt mỏi nhưng cậu không sao ngăn được ý nghĩ về hành động kỳ lạ của Aggron. Joe đem chuyện này ra nói với Zalla và Ka'nezai nhưng hai đứa bạn đều cho là cậu lắm cảm, Ka'nezai còn phân nản sao cậu không để tâm tới những chuyện quan trọng hơn mà cứ quẩn quanh với những chuyện không đâu hay những chuyện đã được phơi bày ra ánh sáng.

Về phần mình, Joe cương quyết không nghĩ vậy và chính vì sự đa nghi ương ngạnh đó mà cậu tự chuốc khổ vào thân. Cậu nằm trằn trọc mãi, không sao ngủ được trong khi hai đứa bạn thì cứ ngáy khò khò. Có một sự thật là dù Joe cố vắt

óc thể nào cũng không sao tìm được lý do khả dĩ để chứng minh rằng việc gia đình cậu rời khỏi đây sẽ có lợi cho Aggron. Phải chăng cậu nên tin vào những điều Ka'nezai nói và từ bỏ những suy nghĩ hẹp hòi về anh ta?

Sáng ra, Joe thức dậy trong tâm trạng dễ chịu. Không còn bị cơn đau ở tay hành hạ nên gương mặt cậu đã hồng hào trở lại, làn da sáng và căng tràn sức sống. Rèm cửa trong phòng đã được Zalla kéo gọn sang hai bên và Joe, với tâm trạng hưng phấn, đứng ngắm nhìn vàng mặt trời ửng hồng như đôi má đào của nàng thiếu nữ ló ra từ ngọn núi phía xa và tỏa sáng trong ánh bình minh.

Ka'nezai nói cậu sẽ đi gặp Chúa vương Igormur sau bữa sáng, vì cậu ngờ rằng cuộc gặp gỡ giữa những người quan trọng nhất đã diễn ra vào tối qua. Zalla không nói gì nhưng thế không có nghĩa là cậu không nghĩ tới chuyện đó. Nhìn vẻ mặt của Zalla, ai cũng có thể đoán ra tâm trạng của cậu lúc này. Joe cảm thấy sốt ruột nhưng thực tình cậu không biết làm gì hơn ngoài việc chờ đợi và nghe ngóng tình hình. Cậu tự hỏi, không biết bà Cartland có đi cùng bác Han'dalf không, hai người họ giờ đang ở đâu và đến khi nào mới trở về?

Nỗi lo lắng của Joe được giải tỏa khi cậu bước vào phòng ăn. Nhìn thấy bà Cartland đang ngồi trò chuyện cùng bố mẹ và chị Livia, cậu mừng quýnh chạy lại ôm chầm lấy bà, giọng ríu rít:

- Bà về rồi, bà sẽ không đi đâu nữa chứ ạ?

Bà Cartland xoa đầu Joe, vừa nói vừa kéo chiếc ghế trống bên cạnh bà:

- Ngồi xuống đây rồi chúng ta sẽ cùng nhau trò chuyện.

Ka'nezai nói:

- Bác Han'dalf không về cùng bà ạ?

Bà Cartland nói:

- Ta đi đường của ta, Han'dalf đi đường của Han'dalf.

Zalla lên tiếng:

- Bác Han'dalf đi đâu ạ?

Bà Cartland mỉm cười.

- Mấy đứa nhỏ hay thật! Han'dalf có việc của ông ấy, ta làm sao biết được. Nhưng lẽ ra Han'dalf phải có mặt ở lâu đài trước ta chứ nhỉ.

Bà Ellen nói:

- Ăn đi mấy đứa!

Sáng nay gương mặt ông bà Baker trông thật rạng rỡ, có lẽ mọi người đều vui vì được gặp lại bà Cartland.

Joe ghé sát tai bà Cartland, nói nhỏ:

- Cháu có nhiều chuyện muốn nói với bà lắm.

Bà Cartland nói:

- Ta biết cả rồi.

Joe ngạc nhiên.

- Bà biết cả rồi, bà biết những chuyện gì ạ?

Bà Cartland nói:

- Ta biết chuyện của cháu, chỉ có cháu là không rõ chuyện của ta thôi. Hôm nay, chúng ta có nhiều chuyện để bàn và phải đưa ra được những quyết định đúng đắn, đồng thời vạch ra được một kế hoạch hoàn hảo.

Bà Cartland nói nhỏ nhưng ông bà Baker vẫn có thể nghe được, bà Ellen nói:

- Bà muốn nói đến chuyện gì ạ?

Bà Cartland nhìn ông bà Baker, nói:

- Không cần phải nóng vội thế, bởi vì hai người sẽ có cơ hội được nghe nhiều chuyện.

Livia nói, tỏ ra sốt ruột:

- Cháu chẳng hiểu gì cả. Bà nói rõ hơn được không?

Bà Cartland nói:

- Chúng ta sẽ là những thành viên có vinh dự được nghe và bàn bạc cùng với Chúa vương Igormur.

Ka'nezai không giấu nổi niềm vui, la toáng lên:

- Có thật không ạ? Khi nào cuộc họp sẽ diễn ra ạ?

Bà Cartland lấy khăn ăn chấm miệng, giọng từ tốn:

- Ngay khi chúng ta kết thúc bữa sáng.

- Nghe thấy vậy, Ka'nezai liền bỏ ngay cái đĩa xuống và đẩy đĩa thức ăn ra xa, giọng cuống quýt:

- Cháu ăn xong rồi.

Mọi người không ai nín được cười trước hành động chân thật nhưng vô cùng tếu táo của Ka'nezai. Bản thân Ka'nezai cũng phải phì cười vì hành động của mình.

Joe cho một miếng bánh vào miệng, giọng lo lắng:

- Giá như cháu biết được bác Han'dalf đang ở đâu, cháu sẽ thấy mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất.

Bà Cartland an ủi Joe:

- Ta biết từ lâu Han'dalf đã trở nên rất thân thương với các cháu và việc các cháu lo lắng cho ông ấy là điều bình thường của một con người có trái tim biết yêu thương, nhưng cũng không nên vì chuyện này mà lo buồn bởi vì Han'dalf là một người Ánh Sáng mạnh mẽ, ông ấy luôn vững bước trên con đường đã chọn và có thể xua tan bóng tối trên những con đường khác.

Những lời bà Cartland nói không làm Joe bớt lo. Nghĩ tới việc bác Han'dalf đang liều lĩnh làm một việc nguy hiểm, cậu cảm thấy một nỗi kinh khiếp bóp chặt trái tim mình. Một người giành được sự tôn trọng từ tất cả mọi người như bác Han'dalf sẽ không chịu ngồi yên nhìn tai họa ập đến, nhất là khi tai họa đó có thể tránh được nếu một con người cao quý như bác chịu hy sinh lòng kiêu hãnh của mình. Thật kinh khủng khi nghĩ đến việc bác Han'dalf đang ở chỗ bọn quái vật ba chân, thuyết phục chúng rút lại lời khiêu chiến.

Joe còn muốn biết nhiều điều nữa và người có thể trả lời cậu chính là bà Cartland, nhưng bà đã đứng dậy, giọng êm ái:

- Đi thôi nào, đừng để Chúa vương Igormur cho người tới tìm chúng ta.

Mọi người đứng dậy, nhanh chóng theo bà Cartland ra khỏi phòng ăn, đi qua hành lang dài để ra ngoài đại sảnh, rồi bà Cartland tự tay mở cánh cửa bằng sứ vững chãi bước ra bên ngoài. Joe cảm thấy lạ là tại sao đi gặp Chúa vương Igormur mà lại không đến phòng của ông, nhưng cậu không hỏi, chỉ lặng lẽ đi trong im lặng. Bà Cartland đi về hướng ngược với khu rừng ung, trên một con đường dài hơi ngoằn ngoèo mà Joe chưa từng đi qua. Tuy vẫn nằm trong khuôn viên của tòa lâu đài nhưng cảnh vật có chút thay đổi, họ băng qua những hàng cây đủ màu sắc được tỉa xén gọn gàng, vẫn đơm hoa kết trái vào mùa đông lạnh lẽo. Sau khoảng mười phút đi bộ, bà Cartland dẫn mọi người rẽ khỏi con đường và thêm năm bước chân trên thảm cỏ óng ánh, họ thấy một cánh cổng vĩ đại đứng sừng sững trước mắt - một công trình đồ sộ xét về mặt thẩm mỹ hơn là cấu trúc. Đó là một cánh cổng khổng lồ màu vàng lấp lánh được kết từ hàng trăm nghìn chiếc lá ung, từng người một đi qua cánh cổng, ngẩn ngơ ngắm nhìn công

trình kiến trúc kỳ vĩ do người Ánh Sáng tạo ra. Mặt trời đang lên cao, sườn ảm những ngọn gió lạnh lùng đến từ phương bắc. Bầu trời không u ám và những đám mây cũng không còn mang màu xám xịt khiến cho mùa đông bớt đi vẻ hiu quạnh. Đột nhiên nghĩ về nỗi sợ hãi suốt bao ngày qua, Joe tự hỏi tại sao cậu lại để cho lòng dũng cảm của mình bị mai một như thế. Sống trong một thế giới mà sức mạnh hắc ám đang lớn dần thực sự khiến cậu kinh hãi, nhưng nỗi sợ đó giờ đây đã hoàn toàn biến mất vì cậu tin những người Ánh Sáng toàn năng sẽ ra tay bảo vệ những sinh vật nhỏ bé hơn họ.

Mới thoáng nhìn qua nhưng Joe nhận thấy tất cả đều có mặt đông đủ. Trong số tám người thì có sáu người ngồi trên những chiếc ghế đá màu trắng không lưng tựa, hai người còn lại đang đứng chính là ông Dalor và bà Antigone.

Họ đứng ngay đằng sau chủ nhân của mình là Chúa vương Igormur và ông Aral.

Chúa vương Igormur chào đón những người mới đến bằng nụ cười của một vị chúa tể đang phải lo nghĩ nhiều chuyện. Ông chỉ tay vào những chiếc ghế trống và lịch sự mời mọi người ngồi. Joe đảo nhanh mắt tìm kiếm Luke nhưng vô vọng. Luke không đi cùng Aggron - một chuyện lạ! Joe lễ phép gật đầu chào ông Ne'lin và ông Sa'lin đang ngồi cách ông Aral một sải tay rồi mỉm cười với Hoàng tử Isalmur, và khi nhìn Livia, cậu thấy chị gái đỏ mặt trước ánh mắt say đắm của vị hoàng tử. Aggron với khuôn mặt lạnh như đá ngồi cạnh cha mình, mắt không nhìn ai và Joe cũng chẳng buồn quan tâm anh ta đang để ý tới cái gì. Nhìn lướt qua gương mặt của Aggron, cậu thấy nó thật xa lạ và khó gần.

Joe có vinh dự ngồi gần Chúa vương Igormur nhưng phải ngồi chiếu tướng cha con ông Aral, điều đó khiến cậu không được thoải mái.

Nhìn những con người cao lớn và tràn đầy khí phách, Joe thấy mình thật nhỏ bé, nhưng lạ thay, cậu cảm thấy những mối nguy hiểm lớn lao giờ đây còn nhỏ bé hơn cậu. Không biết những người ngồi đây có cùng chung suy nghĩ với cậu hay không, cậu không đoán biết được là vì mỗi gương mặt lại mang một cảm xúc khác nhau, trên đó sự thanh thản và nỗi lo âu dường như lẫn lộn.